Melania Cuc

FĂRĂ NUME

eseuri-şotron

EDITURA GEORGE COŞBUC
BISTRIȚA-2006

Copertă şi prelucrare foto: ***Ion Măldărescu***
Foto. *Marius Ionaşcu*

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE
Cuc, Melania
Fără nume,tablete-şotron/Melania Cuc-Bistrrița
Editura George Coşbuc, 2006, format 9/13
ISBN:

EDITURA GEORGE COŞBUC
BISTRIȚA, IOAN SLAVICI NR.2-4
REL./FAX: 0263-216135
Editor: Dumitru Munteanu

Dragilor mei
Joshua, Jason, Sarah şi Matei

Un gând bun şi mulțumiri prietenilor **Mihaiela & Zorin;**
fără de care, această carte
ar fi încă în manuscris.

Scrie cum respiră

Uimitoare prin stăruință, simț organizat în croiala interioară aproape cu neptuință de prevăzut, creația Melaniei Cuc impresionează deopotrivă prin diversitate, exuberanță în a se exprima şi încredere în steaua ei. Această atitudine este neobişnuită la scriitorul român recent, care îşi traduce spaima de a nu se putea defini, într-un amestec de îndrăzneală neconținutistică şi o privire venită ,,de sus,,.

Nimic din acestea în alcătuirea inactuală a Melaniei Cuc, unde ceea ce se creează, într-un fel rapsodic, se aseamănă cu încrederea absentă, fără de nici o clătinare, ce ne impresionează contemplând natura. Scriitoarea scrie cum respiră.
Melania Cuc a început cu o poezie delicată, ,,nobilă şi sentimentală,,- dar a înaintat într-un chip neprevăzut, odată cu apariția unui fel de maturitate, contemplativă, împăcată şi afectuoasă. Acum, mai încoace de vremea de azi, ea îşi caută, în game ce diferă prin formulă, deşi se pot reduce la nucleul sufletului ireductibil,- expresia ce i s-ar potrivi şi care, aci… poate fi o închipuire romanească, aci… o combinație de eseu şi poem în proză unde nu este cu putință a se defini gen şi specie.

Un fel de ,,continuum,, de stări sub-lunare ce se aşează într-o rânduială neprevăzută, în căi raționale dar fără de îndoială, având o coerență ce vine de dincolo de contingent, pare a defini această literatură ce trebuie citită întodeauna ,,în două limbi,, ce abia se întrepătrund.
Într-un fel, atunci când compune roman, scriitoarea ,,construieşte,, şi dezvoltă epic deşi, scoborând mai adânc, înțelegem că ea însăşi ,,este vorbită,, de altfel de realități care se definesc în suprasensibil. Un fel de magie care abia câteodată aminteşte de proza lui Fănuş Neagu, înflorită în metaforă şi arătând o umanitate stranie ce populează ,,dimensiunea de limb,, a realității vizibile pecetluieşte această proză neobişnuită, despre care ar trebui scris mai mult decât se face de obicei.

Artur Silvestri

Fără nume ca mielul dolly… creierul mic şi creierul mare bine splălate în detergentul promoțional al lacrimii lumii artificiale. Umblu bezmeticind şi-ncâlcind specii din colecția unui ins primind post mortem premiul generației şi garanției papale. Nu-s nici cel bun nici cel rău… nici darea de seamă din sertarul cu farfuria tixită de lintea fierbinte şi drobul de sare. Fac marş forțat cu puşca descărcând glonațe prin iarba fiarelor gestând drum fără frâu şi caia în potcovă din plastic. Maiaua reacției la durere creşte ireversibil în gingia ce leagă şi desparte egal apele de uscat milenar. Şi…iarăşi inima mea-i liberă ca o sclavă legată de bolovan cu sfoara mătăsii peste locul de salbă. Pe război şi-n clipa de pace gura lumii rumegă întruna la ace şi tace. Neobosită şi neînțeleasă mereu tremur toată ca picătura de ser forțată să treacă prin cămaşă de fier.

Sunt experimentul… subiectul pe care îl resping din inerție profeții. Vine iarăşi la uşă potopul! Din bibliotecile lumii îngerii scot cu făraşul colbul bătut la computer în numele-mi propriu.Un balon de săpun fără seu trece peste cingătoarea planetei dependentă de greu. Privesc prin ultimul nerv şi nu văd cum norii scarmănă gânduri şi păsări din fibră se sticlă sparg membrana deşertului tehnic. Stau aripile strânse-n colaj de planetar peste irisul sub care rabd mârâind explozia cozonacului vândut în felii la sala de bal. Perfect şi normal este acel gardian ce doarme morțeşte în viscolul ciugulindu-i ficatul aşa ca o pasăre dedată la coliva săracului. Ceea ce nu se vede clar din sala asta de bal este aerul în tornadă rupând şi cârpind oul de ciocolată topit în fuşteii pe care-i urc într-un stol de nevăzute confetii.

Memorie de elefant pierdut în savana smulsă ca părul unei nepăsătoare păpuşi țin în pumn şi simt cum nerăbdarea stă şi ea cu vioara-i lipită de umăr. Pacea asta ca o plombă de argint în dinții mitralierei costă bani buni şi ani de luptă de lămurire cu animalul de sacrifiu. Creşte repede ugerul revoluției pornite din punctul de fugă al umbrei ce stă cu genunchii la gură privind cum spaima penetrează carotida învinsului. Democrația mea salivează la blidul cu ciozvârtele de vițel sacrificat de la naştere. În uniforme selectate şi încă viabile războaiele se duc pe contingente şi număr de casă. Puterea de rezistență în instrucție stă gata să poarte în lesă un alt om pentru vagonul cu osiile rotindu-se prin lagărul de concentrare a nisipului ce-mi umple deşertul din talpa pantofului roşu.

Regnurile nu se mai separă ca în tel albuşul când gustul salivează peste cerul gurii a ploaie de vară.Vecinul de masă nestrânsă scapă din brațe un țipăt de luptă şi pacea trebuie prinsă… păstrată întreagă în cămaşa de forță a societății ce umblă lehuză cu sânii scosi ca perna albă pe geamuri la aer. Eu fac baie mereu în cerneală ca trandafirul din smoală… Pe fundul călimării din care-mi iau porția de vise stă înclinată cometa şi totu-i cobalt şi anapoda în viața boțită cât să încapă în cochilia de melc locuind în gâtul de sticlă.

Nevăzut şi de neajuns din urmă este aerul păşind peste pasul ghepardului fugărit prin pelicula unui film desuet. Fluier fiara din gând şi de departe aud cum tunetul dă probă de foc în cuptorul în care nisipul se coace sub palma fetei morgane. Brazi de crăciun cresc în deşertul problemei cu formula zăpezii. Totu-i alb şi clar în jurul meu şi în barba apostolilor. Numai malul stă ras pe scalp ca împăratul roman şi hematii închegate țin locul cicatricei unui nou embrion. Poetul îşi face şi desface bagajul întruna ca şi cum ar îmbrăca în aur casant o sămânță de vânt. Ninge anapoda pe felia mea de cer interzis şi pantinoarul e fără caii-putere necheazând din somn închis fără lacăt în borcanul cu miere .

Oceanul şi uscatul se împerechează curgând ca şosetele fără vârf şi fără călcâi. Libertatea lor este garantată cu loteria la care am lăsat leafa pentru o săptămână fără de joi şi fără duminică la amiază. Țesătoarea de vise hrăneşte cu resturi de zare ogarul de sub masa cezarului şi totu-i nebunie legată în funii şi fir de arnici cusut în batistă. Lacrima pe ger tânăr iese din porii pumnului ce şterge ochiul şi geamul prăvăliei dincolo de care marfa cea scumpă şi cea mai bătrână femeie din lume dorm pe aceeaşi pernă plină cu versuri şi iarbă albastră de mare. Pe țărmul gol ca furoul pe glonț sunt doar eu şi un frison la care argintul cel viu tremură… se infiltrează prin muselina dansând cadrilul fără pereche pe singura strună întreagă din violoncelul bodegii din colț.

Cinci continentele şi toate degetele mele se deosebesc între ele prin albul puțin şi negru mult întins către bariera pe care coralii o împing în adâncuri cu pieptul. E potop furibund pe valțul unde submarinele intră în viră cu şampanie şi val semnalat de satelitul rătăcit pe orbită străină. Hidrocarburi fermentând cidrul scufundă vasele comunicante ale planetei mahmure. Peşti zburători stau cu aripa-n zidul pe care urcă prețul gazului lampant. Şi eşapamentul plezneşte în focos ca guşa cu boabe în dropii. Cresc munții invers în igluurile dinaintea cărora un lapon şi-a vândut câinele pentru becul electric. Sporii neliniştii contaminează ghețarii şi gândul tras pe roata universului chicoteşte după atâta tortură înmuiată în alcool.

În bucătăria pe patru roți trase de robi… foarte aproape de plita pe care cresc țurțurii şi morcovii răsădiți în pleura unui veteran ce împătureşte altă clipă în trabuc… viața are gablonzuri în sfârcul urechii şi perechi de renii abia intrați în călduri. Din oglindă iarna asta s-a agățată ca obiala în spinul crescut din călcâiul Precistei. Maica plânge. Nu am cum s-o ajut când în butucul felinarului barilul hidrocarburei din nou a crescut. N-am loc de prieteni în orientul experss iar mersul pe jos costă cât fumul țigării. Pe fața de masă cu pistruii musculiței bețive cocleşte furculița înfiptă cu toți dinții în pieptul de pui.

Se aprinde molecula-n coralii jumătăţii de lume în care-mi scald timpul sfâşiat de silnica-mi trudă pentru felia de libertate rănită în sticlă pisată într-un colţ de batistă. La garderobă mor fără număr şi fără să afle de mine toate secundele încorporate-n paharul vărsat pe gura canalului deschis ca o venă retezată în autumnala rugină. Îmi scapă vina din mână ca un sângele ţîşnind din deget cu inel scăpărând peste luciul de gheaţă parşivă. Capricioase şi încă frumoase au rămas numai femeile şi săbiile din somn de templier desenând pe larg orizont aşa… ca un fum stors şi întors din lumânarea cârpind vitraliul şi albeaţa ochiului care priveşte fără să vadă cum mă îmbracă şi mă dezbracă noaptea de franjuri în altă şi altă broboadă.

Speranţa doarme în spaţiul îngustat de libertatea dusă de melc pe spinare… Infim e punctul unde eu mă poticnesc cât să pipăi orbeşte nisipul din urma sandalei dezgurzită de zare. Plan după plan galopant duce valul poftind bani şi camuflaj în prapur de alb triumfal. Sunt spaţii neumblate prinsilabele din numele regelui pierdut în armura topită peste lingura de argint viu şi ciorba de crustacee în retragere silită peste câmpul minat cu altă parşivă ispită. Am pierdut preamulte virgine sub spuma de mare prin care damful de rom şi foaia de dafin macerează ştima gata aruncată în stomacul ulcerat al plantei mele hoinare. Flămânzesc şi dansează cu toţii pe scut de războinic rânjind seu fr viţel fără porţii. Sterpezită gura-lumii de toane şi caiele galopând prin copita lovind lemnul mesei sub care până şi umbra-mi dispare .

În jurăminte false-i anafura roasă de şoareci şi de pisici sălbăticite în cala unei corăbii cu femei ce stau cu fruntea în palme. Umblă în mantii din piele de oaie lupii strânşi în ştreangul ce-l trage pe cel fără vină la spânzurătoare. Albul pur invadează spaţiul imposibil de înscris fericirea mea de cariu în grinda cu flori uscate de muşeţel şi pui de dipteră ce învaţă efemeritatea din mers. În ţâţa ulciorului cu lapte acrit stă coţka speranţei ce sacpă dintre palmele pleznind din toate cele zece de'şte. Dincolo de pereţii cu memoria de mai an eu continui să săpunesc griji în acelaşi lighean din spart în cap porţelan. Inegal şi abia trasat din creion este golul stârnit între noi… eu numai om… tu… cavaler cu calul şi dârlog prin compostul luptei în care spada luminii vine fără arhanghel din cer.

Aud lacrima celui ce se roagă ţipând dintre piepţii cămăşii cu mâneci din aţă tăind în carne de om şi semn infertil de destin. Inima mea-i din hârtie tare fricoasă şi mai casantă decât sticla felinarului din turnul ce nu ţine cu eternitatea şi nici cu tableta de ciocolată din lapte cu soia modificată ireversibil în miros şi culoare. În termometrul febrei de lapte intră frigul întreg şi preţul îndoit peste fisa din aparatul telefonului care se preface doar că sună salvarea. Generaţii de insomiaci îmi umplu paharul cu plasmă de crin şi… chiuie albă vântoasa din diferenţa dintre statul de plată şi foamea bucătarului de popotă ciupind în aluminul gamelei de formă. Nu am vis de leoaică nici voinţă destulă-n cerneala-mi din jugulară să scriu şi să mint că descriu pavajul ăsta lipit tot în stropi de salivă şi afişe de angajare la arme.

Mândria şi mâhnirea mea de femeie cu destule întrebări abandonate în buzunarul pijamalei abia smulsă din măseaua maşinăriei ce-mi spală gândul cu reacție automată ar putea fi temă favorită pentru încă o carte criticată cu artă. Îmi repet întruna prosteşte că… aş putea avea parte mea din vina generală aşa ca un frison nou pe sub cămaşă roz de naylon şi dinaintea foii de termopan ce mă dsparte de prostituata şi mareşalul ce privesc spre stele cu acelaşi ochean. Umblu ca liliacul orb prin burta balenei din care iona îmi cere hârtie… masă de lucru… pixuri moderne. La capătâiul scării cunoaşterii mele imperfecte stă Precista cu tulpan de mătasă şi tălpile-i aşezate direct pe covorul ce-i sugativează picurii din ploaia de stele şi ideea cea anapoda de viață.

Decupez din îngerul de sacrificiu doar fulgii sintetici şi ceea ce a mai rămas din coiful de bronz ce strălucea ca soarele în efigia domnitorului singur. Medalii de bună purtare şi imni zornăitori în asalt aşteaptă semnalul din armura roasă de târâş pe genunchi şi pe coate. În piața oraşului meu e caldarmul pleznit şi paharul pe masa de cină miroase a vin oțetit. Piatra din stradă şi cea din inel în pecete jeleşte ca puiul de câine rănit. Undeva între cer şi pământ… cerşetorul din rege sparge în măsele piperul de indiii şi ceaiul se bea fără miere îndulcit. Dimineața asta-i bună de-o razie prin os de porumbel voiajor şi de împăturit distanțele în tus'patru colțurile gurii-lumii ce strigă după ajutorul ce vine cu ambulanța conquistei de ieri. Eu continui să cred în prostie că zbor… stăpână pe sacul cu oase zdrobite de gheata ce loveşte în cuibul termitei clădit pe un nor.

Femeia acarului întoarce foaia clătitei… ziarul… anul şi obrazul pe care pudra abia mai salvează urma dublată de palmă. Trenul a intrat din nou cu oiştea-n gardul electrificat cu becuri de iarnă… Nu scriu istorie…dau doar autograf pe taftaua sfâşiată din rochia de mireasă aşezată pe verigheta ce se tot rostogoleşte prin butoiu în care praful de puşcă în muc de țigară proastă mocneşte. Chipul îngerului salvator abia se mai vede de sub spuma de ras diamantul pupilei de veghe. În dimineața asta fără asigurare pe viață aburu-mi iese în cuvinte prin gura mestecând muețelul dintre şinele ruginite şi plaja cu portocali în floare.

E timp de şeherezadă în peştera asta cu limbi de foc pictând perechi de animale în rut şi veşminte de om cu aşchii de piatră acră în splină. Iluziile tinere ies la fluviu… se adapă din pumnii sfântului evadat din fresca muzeului ce îşi scutură peste mine cornişa cu bufințe albe. Este petrecere seculară la sala de tron şi dans de cavaleri fără armă în rană. Liniştea de gardă cu mucegaiul la braț fac rondul de noapte pe sub arcul de triumf sub care maestrul desenează moartea din imaginație. Alte războaie mondiale bat coți de morți şi pânză ignifugă în cortul unde chirurgul abia de atinge cu viața sa anonimă nervul sciatic al generațiilor de sacrifiu. Sângele din deget pe suveică pică sub ordin de luptă şi cetatea face joc de glezne peste artefactele cavalerilor socotind şiruri de cifre aproape magnetice.

Tu nu vezi praful divin din ceeea ce eu simt că ridic pe vârful cobiliței în care talgerul negru mă apasă în chin. Nu ştii mai nimic despre poemul pe care-l scriu pe furiş noaptea în care Dumnezeu stinge stelele-n ulei de măslin şi-mi apasă pe pleoape coada lingurii în care piftia s-a goagulat ca dimantulul unui geamgiu. Nu există sare nici aur în picătura de ploaie cu care să-mi spăl obrazul şi obrazul să nu pleznească precum lutul în cărămidăria unde renasc într-o pasăre cu cuib în coasta gânditorului. Un parfum fin şi întins perfect pe lentila ceasornicului de la mâna care-mi tremură este prețul emoției pe care încerc s-o prind în silabă şi ea… şopârlă înşirată pe vergea de bumbac îmi lasă doar zimțul vertebrei în mână.

În capcana de vis am prins atâtea lucruri inutile ca lapovița ce mă croşetează şi mă destramă ca pe o zdreanță din umbra de nebună paiață. Stau în echilibru precar pe puntea îngustată de puiii rândunicilor ce învață din cădere golul plin al memoriei. Nu avem nici unii nici alții frați gata de sacrificiu pe față… nici şefi nici sublaterni care să-şi dea partea de rai pentru un bilet de control în submarinul cu periscop şi puşcaşi gata să salveze lumea de ultima rață sălbatică. Umblăm desculți şi-n cămaşă de spumă de mare prin frutuna de fluturi şi efefanți evadați din orfelinatul cu gard din sârmă cu dinți şi cu geare. Dincolo de zidul comun şi sub exploziile controloate la sânge creşte turnul bisericii poliglote şi scaieții gata împletiți în cununi pentru următorii cristoşi.

Vând pământ proaspăt ca veştile zilei adunate într-o armură de luptă cu titanii din legiunea puterii. E noapte şi prea târziu să accept încă un strat de pământ proaspăt peste coşul pieptului protejat doar cu un fir părelnic de neon stors cibernetic dintr-o stea de carton. Lumea asta-i un simulacru de curaj şi os de ros pentru câinele de serviciu la popota veteranilor ce-au scăpat cu un sfert din viață şi un covrig în sfoara de crăciun. Unică în opozitie-i mâna destinului ce scrie pe tabla cu materiale infamabile numele recruților şi majusculele au sânge pe degete. Fără culoare este numai cenuşa ce abia se ține pe două picioare de dansatoare. Este dreptul meu de autor să mor tânăr sau s-o şterg cât mai pot din fața locomotivei ce trage ultimul răget de împotrivire în fața abatorului cu galantar de inox şi injecție letală.

Sunt ca pământul ce fuge spre nimic… dau cu piciorul drept în cel stâng încâlcind inul din pânza pictată de nebunul unui veac ce s-a dizolvat în absint. Bacşiş şi domnițe trag pe roată pentru un stropul de lapte muls direct din ugerul căii lactee cu tot cu găleată. Confesiunea asta-i rămâne neştiută îngerului care mă îndeamnă să încheg agheasma în vâna prin care liniştea mulțimii descârpeşte ochii dimineții în care o adolescentă doarme cu capul între paginile internet. Nu loviți ! Spun tot ce ştiu despre aşchia ascunsă sub unghia care bate în tasatura computerului şi despre posibila minune a întrupării aerului în piciorul cocorului care refuza cizma cazonă. Nici proprietarii crâşmei nu mai aud bine. Salve de tun şi sable de plutoniu zorănăie pe pieptul rotunjită cu alt strat anti-armă.

Veacurile se retrag în larg planetar aruncând din plin cu bacşiş şi domniţe ce încă mai speră să fie răpite de zmeii cei tineri. Afară din plan se reinventează mahalalele sperioase ca hulubii împerecheaţi pe unghia cu ojă. Porţile raiului sunt vraişte. Frumuseţile de aseară au ceracăn de ruj pe cămaşa ajurată cu stropi de alcool distilat din mărul adamic. Cine spune că s-a săturat de viaţă ca de pâinea cu margarina pe care o poartă recruţii în raniţă transpirată? Secunda vine ca vrabia în care trage praştia singură. La indgo şi pe furiş beau raţia de apă dulce printre sahare şi piscuri de canini roşi de restriştre. În faţa dezastrului iminent sunt fotograful platit să şteargă ridurile timpului înţepenit în cerneala din stiloul care nu mai ştie să scrie formula moleculei pământ.

Linia ochilor fără ochelari şi muchea îngustă dintre aripile ce se prelungesc peste umărul de înger cu dare de seamă îmi dau dreptul de-a te vedea aşa... 'nalt şi înstrăiat ca un copil bălăngănindu-şi picioarele de pe buza cristelniţei negre. Agheasma-i gheaţă şi iar strănutăm... Noroc porcesc ! îmi zic şi scuip năduf pentru cei adunaţi în cortul lacrimii de celofan ud. Continui să număr monezi şi să mă prefac că intru în periferia metropolei cu vagabonzi fluierând cabotin. În podul casei poporului meu liniile aeriene se încrucişează periculos de real peste palmele a două bufniţe albe. De acolo încolo doar eu mai adun stelele. Port mănuşi de pluş smuls din umărul fotoliului din care îngerul de pază ridică din sprânceană şi fanionul izbânzii.

Un far lovit în creştet semnalizează pojghiţa tot mai subţire din neantul pe care-l frământăm sub tălpi de sandale. Pe taraba zarzavagioaciei doar copilul din noi şi nebunul de azil mai aleargă ca pe dunga unui drum ferfeniţat în dantura de schimb şi câinii turbării nu ne latră nici muşcă de mîinile unse cu unt de pelin. Din uşă de biserică în uşă de birt din ochi-viu în ochi-mort îmi duc şi-mi întorc la noroc lacrima de minor ce bea monopol. Veşnicia umblă slabă şi doar pe vârf de picioare pe tabla rezonînd ritm nou în vechea piele de broască din altă poveste ce credeam că ţine de frig şi de foamne.

Apa de sus şi de jos în cheag de licheni iarăşi suie cu pas de marş condensat ca roua de pe acoperişurile foarte abrupte al burgului în care sfinţii au uitat când şi de ce au intrat. Cerc în cerc intrăm în tehnologii avansate şi vise presărate de sare se dau de-a berbeleacul pe val de mangal şi trotuarul e alb de teamă de om ce asudă în palme bătătorite cu pierderi colaterale şi bani cât să plătească nodul din funia şi truda de bătrân clopotar. Trece furia din uscat peste ape şi-n devălmeşie loveşte în plex geamul de sticlă pisată în linguriţa cu medicamanetul ce urcă în preţ. Frica în cerc peste cerc iar se sparge cu pocnet de bec ce-şi ţine lumina pe fundul de uger în care izvorul de lapte e sec.

În furia asta ca un tsunami consumat galopant de inşi ciugulind din peştii phirana numai eu mai caut compasul şi cercul de cretă în care veşnicia-i conservată aproape perfect.Văd tot mai slab… ca prin tifon prind colb de colofoniu muzical şi izul cloroformulului sustras din rezerva unui uriaş spital mondial. Alte oşti sub ordin de luptă stau gata să intre în victoria lovită cu pinteni în burtă. În lumina etiolată de gaz tras cu seringa din jugulara unui alt el'zorab furia țopăie pe firul de naylon tras cu tot cu ciorap şi derma danastoarei cu state de plată în front demodat. Pe capul de pod fără pălărie de soare se odinhesc brațele rochiei fetei morgane. Impasibil la boli vechi şi terapie de şoc e doar colțul clorofilei ce umple ochiul peniței în care eu înfig gămălia de ac şi apoi...tac.

Neînvrednicită la milă mi-e mâna ce ține pixul şi isonul ştirilor cu morții răscumpărați cu-n kil' de grâu de colivă şi delevarul borşit. Câte gheare şi ojă la gheare mai are taxa valorației secundare… locul şi clipa în care repirația mea se retrage în lut şi visul 'ăl bun s-a pulverizat prin gura râului cu păstrăvi uituci? Pe foaia ziarului de anul trecut moare cerşetoarea resuscitată gură la gură de gardianul limbut. Luptătoare şi învingătoare-i doar râşnița pietrei filosofale tot învârtind… malaxând irişii ce-mi pătează bluza cu experiment chimic. Semnez din instinc editorial-interzis… actul de donație al inimii mele cu vene pleznind de sedimente din stele rebele şi uit că la margine oraşului de bătrâni pasărea fericirii se zbate cu buza spartă în spini.

Stau şi ascult ploaia cu capul pe gânduri plecat peste tocătorul cu căpățâna de varză de bruxelles. Pe masa mea cu ustensile de bucătărie țărănească pleznesc din palme scrisorile venite în cârje din străinătatea extravagantă. Şi oglinda şi uşa de la tindă scârțîie în cheutorile din colb de alumină ce otrăveşte sistematic gamela şi burta pifanului. Frica mea necontrolată de mamă e gata liberalizată pân' la vârf de degete cu inelele ce strâng falanga… locul unde se opreşte o clipă suflarea şi cântă victorioasă despre speranță. E un ger cumplit din gara-internațională către spitalul
unde singur în gardă bisturiul nu mai retează buricul de deget... cum făcea altădat'.

În final nu mai aud cântecul mirelei galbene nici cu ochii nici cu gura-mi plină de zgura tot crescând şi vuind în spuma oceanului ce se învârte ca ruleta de la masa cu numărul interzis de purtat direct pe pielea cu vărast de vânt. Într-o faşă de mătasă de china stă ochiul întors în gând şi burta iedului ucis de foame zbiară la iarba ce creşte obeză şi voluptoasă ca țâța de leoaică mulgând în nisipuri. Lângă crima asta gata comisă cu mâinile goale se ițeşte capătul de trunchi retezat în firezul uns cu untdelemnul cel gras al iertării totale. Gogota se ridică şi cade odată cu mine peste roca genunchiului plin cu reumatismele vitei poverii ce vine boncăluind din vechime. Lumea se învîrte-n carusel râzînd peste mâna ce îndrăzneşte şi atinge floarea de hibiscus aprins dintr-un cipp de nimic.

Bat mătănii în gând şi scot ghimpi cu dinţii din călcâiul oştirii ce-mi calcă strâmb spaţiul dintre ciurul şi dârmonul ca fruntea de bour pleznind între coarne poleite cu aur. În talciocul mirosind a vită de poavră altă minciună dă în bobi leguma cu care naţia întreagă speră să iasă cu mintea întreagă din iarnă. Gândesc vărgat... icosez... despre timpul care năpârleşte soi de mucegai ce nu mai face două parale în istoria medicamentelor subvenţionate în rate şi arme letale. Boala asta-i internaţională de jur împrejurul pieţei în care linştea scurmă după comori şi dă cu râtul în rană. Din cicatrici vechi ies dureri noi la raportul de dimineţii pe care o primesc doar… cât să o întorc filele dicţionarului în care nebunul din cămaşa de forţă vorbeşte la stelele ciucite sub sori.

O strijea de lumină stă pe măseaua roţii plombate cu diamnatul de sare. Ceasornicul ăsa-i doldora de invenţii repetate şi de secvenţe ce n-ar trebui să aibă niciodată drept de armă cu gloanţe adevărate. Îmi spun că mi-ar putea folosi toate liniile de înaltă tensiune de pe faţa de masă a dimineaţii în care fierb la cafea coţka de libertate promisă şi-i mulţumesc Lui pentru strijeaua de lumină prinsă în prichiciul ferestrei. Tare periculos de spart în pikamer sunt proastele mele obiceiuri şi stelele generalilor lucioase ca bomboanele de mătasă populează toată recalma de vacanţă cu femele flamingo. Peste partea mea întrebare nevoiaşă se lasă luciditatea dură ca o achenă prăbuşită din arborele de pâine.

Moft născut mort la ceasul când poştaşul cartează plicul cu numele învingătorului în cursa cu obstacolele raţiunii. S-a născut mort şi blestemul din prima fază a chefului cu rime când litera pe limba ei se îmbăta şi spunea că naşte cuvinte de dragoste interzisă. Atâta promisune deşelată se lasă astăzi pe spate şi trage la apă ca şarpele inelele degetelor altora abia scăpaţi din cuiele sicriului acoperit cu ziarul de împacheat rodii importate. Global înfloreşte trandafirul sălbăticit în singurătatea asigurată pe bani buni în clasica ilustrată. Eu nu scriu scrisori frumoase doar vorbe lovind oxigenul din cd-ul ce-şi cântă destinul într-o colivii de aur şi peste care stăpâna aruncă şal după şal de mătasă prusacă.

Revin pe pagina de jurnal a unui timp împuşcat din sticla de şampanie a veacului în care m-am încrezut ca în prietenul pe care l-am pierdut la joc de barbut. Sunt nesigură şi singură pe felia de cozonac în care drojdia creşte şi-mplineşte condamnarea insului trăgând din instinct la arat. Am trecut cu bine o eclipsă de soare întreagă în raiulu unde pomul cunoaşterii cuibăreşte vrăbii muşcate de şarpe şi sentimente cu ochi din diamante gata fertilizate-n deşert. Zbor în zig-zag pe dunga asta de aer aproape curat…prin tot hangarul unde îngeriţele bat pilota patului din care soldatul s-a ridicat voios între patru scânduri de brad. Vrăbii jucăuşe şi stricăciuni ireversibile grădinăresc humusul în care frunzele foşnesc… clevetesc despre numele calendarul cu anul trecut.

Fac recurs la instanța de odinioară… la cerul plat şi la alt tratat de drept condamnat la uitat cele câteva lovituri ce-am primit în rinichiul scos la mezat. Sentimentele şi sedimentele întrebărilor necuviincioase s-au aşezat pe iarbă în capul oaselor şi înşiră mărgele de murano. Sus şi jos este tot un turn-babel… punct de control al limbilor nerostite şi al capetelor scurtate în ghilotina ruginind sub troscotul pe care-l scurmă mistreții. Nu am meritul celui ce cuvântă despre credință nici teamă nu am de lumea în care nebunia înfloreşte ca măselarița iar polenul subversiv se depune pe cerul gurii ce nu mai ştie să mintă. Caii în togi albe şi ochelari de miopi galopează spre lancea ce-a intrat cu stânu'-n vânătoare.

Abacul acesta din ligamente cu artorză şi sunete trezite cu foşnet scos din pielea de şarpe este animalul perfect adaptat la arat nisipul şi urlat degeaba la luna ce trece mai departe prin lumea-mi jumulită de penaj ca o pensionară de la moulin rouge. De secole multe şade pe gânduri maşinăria 'ai mai de preț a umanității … înțepenită în rana cu apă la plămânii din oglinda cu imaginea realității. Sunt şiruri de semne pe statul de plată al ideii prin care femeia cu copilul legănat pe suflet trage ponoasele şi căruciorul cu butelia în care gazul de luptă dormitează ca toate fotografiile dintr-o familie cu eroi la schimb. Intuiesc şi urăsc limita rațiunii în irațiune şi nu mai ştiu cum încap în dulap rufele țesute în uniforma larvei năpârlind în plin marş îndreptat cu un colț de ochi spre genune…

Nu ştiu sau… ştiu foarte bine cum să-mi las linia palmei în făina de oase pe care le fierbe-n clei clasic cazanul cu aburii împingând peretele inimii ca pe un capac etanşeizat sută la sută peste oala sub presiune nervoasă. Zvonuri în stol se lasă peste umbră de om în cercul oraşului. Nimic nu mai tentează zgura să cadă ca o zăpadă de noapte peste păcate şi zidul cu iedera strivind umbra mistriei măiastre. Şi-i iarăşi plin de vorbe proaste bou-vagonul cu spațiul vital supt pe măseaua de minte. Călătoresc nesiguri sub ziduri copiii bătrâni şi puii de vrăbii. Imperial şi leneş ca pluşul stă peste prada sigură iar cărăbuşul şi unghiul îngust al ferestrei prin care se aruncă în brațe la mine bănuțul.

Trece pachebotul cu perla coroanei în dinți. Ferfenițată-i legătura ce ținea cârma şi rufele-n vântul proaspăt spălat la copaie de femeia matrozului. Un copil din flori de hârtie țipă de foame pe linia martimă a bărbaților ce dorm de-mpicioarelea pe sub lespezi de rime impare. La marginea lumii cu roca pleznită aşteaptă poetul în frison matinal şi val de şampanie veche. În foarte adânc a germinat tot grâul de colivă şi-i verde-putred moscul ce ar trebui să ajungă esență în vitrine. Munți de midii moarte se lasă pe o parte din mâna lui destinului ce… tace şi ştie ce face. Am trecut cu bine de tropice şi de nicovala ce se bătea cu pumnul în pieptul fără de stern. Îndepărtate şi tot mai încurcate sunt intestinele văzduhului pe sub care pescăruşul se lasă doar cât să plezească din aripile printre care s-a rostogolit ca o minge de cârpe chiar soarele.

Bate piticul din ceasornic în foia de cort şi se târăşte sunetul… ne intră pe sub pielea subțiată de cazne. Lucrul în turnul vremii continuă singur şi tirul cu caii de rasă se face pe cont propriu în zorii zilei a treia de la facerea lumii … pe când nici un alt scâncet nu se mai aude cum cade din creier de computer în iarba-țăndări. Dezlegat pe încrederea-i timpul ştergându-ne urma-n galopul ploii fertilizând hipodromul pe care cursa contracronometru s-a oprit fix în splina animalului. Dedesubt de adânc şi cuvânt se lipesc cu ger antispetic nările călărețului. Este o experiență nouă şi fără formulă chimică lupta care se dă pentru cravaşa de piele de om şi băutură cât să încapă în cornul unui inorog priponit la noi în grădină.

Miere zburatoare de mentă e cina de taină a zilei în care ne înghesuim citind din memorie rugăciunea ce ar trebui ne dea pâinea cea viitoare. Un patinoar modern... cu fault la mantinelă este spațiul în care împărățiile de zahăr candel se văd doar din oglinda retrovizoare. Meserii noi şi crime-n recidivă se practică-n domniile trase la edec ca o esadrilă de lişițe îndopate cu cele de toate ale țărânei. Pornim în alt maraton către pomul cu roadă destrămată de grindini ! Ideea salvării globale e încărcată de galbeni şi scame scuturate din preşul pe care legea casei îl bate ca pe minorul cel îndărătnic. Între răstimp… peste toată grădina edenului mierea de mentă se scurge prin doaga la care facem rând să-i lingem mâna de catifea albă. Cu mine în rând ... stă zâmbetul-mi în pioneze inox.

În casa de naştere ard vreascuri verzi ca degetele fricii de moarte tânără. Eu continui să rămân legată burduf în nepăsarea ce-mi colorează-n mov tot spațiul supraviețuirii. Latră coioții bolnava din patul pe care-l susține din amintire bărbatul puternic. Frigul slut uneşte genunchii şi plâng împreună cu o singură gură. Alt copil se luptă cu visul în ring. Nu ştiu ce mă opreşte să țip în urechea ferestrei prin care îngerii vin buluc din clpotnița unde liliecii fac chef cu barili de sânge îndoit cu parfum... Tac şi croşetez la viață-n neştire acolo... pe un capăt de rugăciune din timpul pierdut cu masa de prânz. Tendonul fin plezneşte de colesterol şi ruşine. S-a născut alt copil mult prea blând pentru apele cu drept la libertatea-mi ce selectează embrionii cei mai bătăioşi din pasărea cântătoare ! La bucătărie cartofii sunt prăjiți în grăsimi minerale.

Un misionar în cearceafuri de bumbac este duminica şi ceasul ce se bate pe spate cu lungile aripi de slavă aproape cerască. Muzica spală pe gratis acoperişuri de case şi ochiul cel cât lacrima universală. Vizitez cu bilet la *negru* nemurirea şi continui să cred că vorbele mele însoțesc linia de înaltă tensiune ce ne leagă fedeleş în miezul melcului.Veşnic şi de la capăt iau în răspăr şi creasta cocoşului prin care semeția şi josnicia se adună să bată caiele în potcoava de deasupra uşii cu viori sugrumate de mâinile schivnicului. Dascălii de retorică amuțesc la catedră şi estrada plezneşte ciupind doar coada harphei din cutia din bârnă negiluită. Nu mai ştiu unde merg pe această lume ca un junghi la plămâni. Cântă eternitatea din fotoliile gata acoperite cu stelele de sticlă peste care cavalerii mesei rotunde aruncă rugini din ceprazuri.

Sublunară-i lentila prin care cade apa din cerul de gură şi canalul continuă să ducă cu el mizeria grijilor către miezul din pâinea sărmanului. Mă tem să iubesc berc…doar acel cerc fără coada cometei ce-mi tăia felii din mămăliga prin care azi amuşină balonul lansat la oxigen în ziua victoriei cam nesigure. Dorm pe valve de inimă străină elevii şcolii de pilotat leviathanul şi ochiul profesorului de gardă mută mai departe negrul din tabla cu materiile fără indicii. În ape sublunare barcagii fără barcă adună-n ghem firele din care scapă curentul electric şi scama de suflet înnoată spre casă câineşte. Crăpată-i între spete bluza mamei şi dor dinții de aur în gingiile ca două scânduri peste care perechea de bocanci cazoni face marşul victoriei.

Cumințite cu biciul sunt cuvintele de despărțire. Sigurăpe ea este moartea ce valsează în volute peste tabelul lui mendeleev. Prin galeria cu furnica roşie-n gură stau mileniile şi mâna ce le atinge ca un prieten pe umăr. Infinit este şi aburul laptelui din țâța ulciorului spart şi sonarul balenei ce penetrează uscatul în care mlădița măslinului e roasă de omizi fără specie. Identitatea noastră separată stă ca-n pântece fătul în găuacea sigilată pe dinlăuntru. Dinafară urcă în arcă miriapodele. Mor numai vitele tinere închise în staul şi umerii ruginind sub armura cu trese de generali fără vipuşcă şi armă. Ținta doctoriei mele tare amare este tăblia de marmură pe care arunc zarul şi jocul continuă cu ziua ...cu luna…cu anul.

Respirația copilului sănătos peste ficatul mărit de pasăre în dans flamengo este la urma urmei un moft curios. Se poate muri şi sănătos şi pe linia cea mai de jos a pământului ce-şi ridică ochii la vitrina brutăriei în care frământă cozonac cu stafide de levant fetita ce vindea odată chibriturile zăpezii ce vine. Că… încolăcit de trei ori este norocul meu peste nojița şi lațul ogrăzii cu păsările îmblânzite cu grăunțe de mirt tânăr. Ştiu că nu cad capete de acuzare peste negustorii scoțând castane din jarul pleznind cu forța gheizerului dintr-un sifon plin-ochi cu aghiasmă ! Alt frig comun intră în osul supus poverii ce mă târăşte spre salonul maternității schimbată în muzeu. Nu disper şi nu țip în urechea zilelor foşnind din aripi de celofan scos de pe borcanul cu zacusca de anul trecut.

Am dezbrăcat fierul armat de betoane dar furtuna în juru-mi tot chițăie şi fuge julită în coatele pe care s-a târât fără ritm şi măsură. Gestul spaimei mele este rigid şi gheață ca tăişul ce intră în pântecele iepei ce trage din cer carul mare. Împroaşcă foamea din stomacul în care se digeră banii şi anii. Singură la raport se prezintă voioasă numai rindeaua ce-şi trage talaşul peste rănile vechi. Politici de struț trec ilicit granița cu traista de tărâțe şi porcii evadați din linia abatorului. Asasinul plătit are chimirul plin cu ruinile străzii. Numărul este impar la biserica unde clipele se opresc… se opintesc… se închină şi trec fluierând mai departe. Singură în cerc-drept încerc sentimentul altei revoluții unde reduta rămâne un steag întins perfect peste careul cu toate cuvintele încrucişate cu mâinile pe piept.

Vara *asta* este vicleană şi mai grasă ca văduva ce umblă pe drumuri de sare amară şi

scoate floarea basmalei în lumea abia evadată din scutece albe. Am strivit în vis pliscul păsării ce cânta pe toate corzile viorii bătrâne şi-n aparatul de telefon şuşotesc greierii cuibărind oasele simetrice ale zilei. E râcă morţişă-n isonul vuietului ce creşte cu burta pleznind decibeli. Cresc copii din flori în gura metroului larg ca un câmp de maci ridicând solul pălămidos al unui bărăgan peste care bucuria nunţii din cer şi marşul funebru au chipul lacrimii rostogolite pe epiderma unui balaur din compozite. Ridic ferestre din zahărul brun pe care-l adun din aluviunile grase de după apa golind găleţile şi pereţii cu sfinţii ieşind din icoanele pe rând.

În limbi tinere şi mereu peste mijloc de cină luăm în răspăr coarnele taurului prins în lupta pentru viaţă şi moarte. Norociri şi steme salvate singure în grad avansează în lupta cu penajul smuls cu tot cu inimă din pasărea spin. Se întunecă hoţeşte în grija mea personală şi noaptea asta sură joacă şotron pe sticla ochelarilor prin se vede cum vag cum rage fiara înfiptă bine în furculiţă. Pantagruielic se anunţă potopul pe toate limbile şi stropii salivei înverzesc pereţii celulei în care osânditul înnoată prin pupila vârtejului. Maladia asta ţine de mine ca un zid pe care trandafirul se prinde cu beţivii şi bacantele ce vin din tuspatru colţurile perdelei subţiri de nylon. Deasupra-i masa unsă cu vin şi trădare şi o candelă ce divide în firimituri inegale regatul.

Planeta-i un orfelinat şi nimic nu mai are noimă în repetiţia generală a plăţii peşin pentru munca de-o vară. Se vinde şi se cumpără cerul cu norii plini ca un creuzet din care spiriduşul scoate formula secretă a nefericirii. Pietrele din zid cad peste noile expediţii pe lună plină şi în jurul orfelinatului din care ştirile o zbughesc direct pe ecran. Libelulele zac la sol într-un sfert de borcan. Restu-i loc pentru basmul cenuşăresei pleznit peste gură şi gardini. Ulcioarele şi apa se duc berbeleac pe calea lactee că... departe-i făgaşul ce trage-n tractor benzina şi dreptul de trudă peste craterul subţire ca un vârf de creion ce-şi scrie istoria pe ultima umbră. Inofensiv ca un gând este efectul placebo valsând printe picioarele mesei cu bucatele puse la îndemâna unor cobai ce ronţăie viaţa de sfârcul de deget.

Fără părinţi şi fără datorii plătim doar drumul de îngeri bolnavi de trufie când tragem halca de caş din plisc de corb guraliv. Cine să-mi pună compresă de untdelemn crud peste ochii îndrăznind să privească cerul şi aripile ce se bălăcesc în mustul din viitorul sezon ? Pleacă de acasă graurii tineri şi malu-i surpat peste prizonierii unui alt lagăr de concentare a pagubei colosale. Frica de frică musteşte freatic prin praful în care numai diptera dansează fără paiete sub talpa în care sârma în două se împarte. Răsuciţi pe degete sunt polii invers şi veştile vin din alt câmp de bătaie prin benzile desenate de copil dus cu tancheta blindată la şcoală. Alţi senzori purtăm la veston pe sezon şi pe sub pielea cămăşii ca un aburcazon. Curajul mă prinde şi ţine de mâini şi grumazul plecat pe butucul de roată ce merge pe boltă fără osii sau car.

Mers de tren fără gară…Nimic nu mai ține de pacea ce-mi venea seară de seară la farfuria cu lintea terciuită sub mers de tren fără gară. Se vinde în avans visul de lapte şi celula bolnavă… vinul nebun şi rubla ce umblă fără însoțitor de valoare din vagon plin în vagon gol către siberia trasă în cămaşă de ciocolată cu lapte. Continentele între tu's cinci degete năpârlesc prâsnel de pelagră şi-i iar vreme de zbucium din bucium prin coaja mesteacănului în care se aruncă cu capul înainte toate zăpezile din banca de date strict personale. Miroase a prund de luptă pierdută şi a plombă extrasă direct din măseaua de minte a înțeleptului despre care nu vorbesc niciodată jurnalelor de ştiri din timp ticluite. Şina de fier se scurge în rotoare şi-n matcă şi-n buncărul în care îşi fac veacul civilii şi soldații cu glonț orb în loc primă-falangă.

Scara lui iacob creşte ca febra de prunc. Este tot o lumină tectonică-n placa dentară şi în vertebra peste care umanitatea trage trasoare ca puşcaşii din linia întâi ai mobilizării la internaționala din care învinsul iese cu steag de leucocite în sângele tânăr şi… moare. Vânzători de vise stinse ca țigara în carne sparg lampa păpădiilor înflorind aur între coperțile de livret fără contingent sigur. Vor veni alți cavaleri fără cai pe gura asta de rai şi alți dresori de lei fără piei în manjeul unde fac ,,alei-hap!,, toți purecii strânşi la ananghie în gămălia de ac. A sosit iar la ceas fix şi zadarnic circul cu fiare bolnave în urbea prin care pikamerul festonează butioniere cu picuri nesiguri de ploaie ucigătoare. Scara creşte cât febra din rana unde a depus ponta şi ne naşte balaurul.

Din cercul aprins scapă numai cele zece degete ale mănuşei din muselină de păianjen şi amândouă palmele mele aplaudace şi goale ca armura medievală ce-şi face loc cu dinții şi cu ghearele în spațiul îngust dintre cărămizile zidului ce ține coleția de trofeie. Fără memorie şi extrem de ieftin este brațul de muncă în târgul de vară şi alb ca marmura este sufletul care stă sub genunchiul pe care-l apăs cu toată convingerea de centaur. Sub clopot spart în cap dorm eroii tot aşteptându-şi rândul pe lista de azvârlire în flăcări a greşelilor greşiților pe care nu-i pot uita nici ierta singuri. Deşertul din vis a înfrunzit mirt în epava burduşită cu matrozi echipați în îngeri fără minte şi tineri. Numai mirii sunt teferi cu rezerva asta de aer raționalizată şi moluştele ce urlă cloaustrofobic din conserva strălucitoare ca un inel de logodnă.

Unda în şoc loveşte pe la spate burta rotunjită în regula jocului general şi comanda se dă cu jumătate de măsură din gură în gură. Alte ştime ies goale puşcă în ochii oraşului puritan iar inima lor bate pas de front pe cheiul în care tornada şi timpul se topesc ca bucățica de unt peste achena ce mişcă în casa de naştere. Facerea lumii stă în echilibru precar pe raftul de sus şi mişcă din aripi libelula-n facsimil. Bat ca-ntr-un preşul vechi ițele şi degetele de femeie ce luptă cu timpul întins razant sub cuțitul. Mai apoi vin ziarele zilnice… muncile silnice. Una după alta imaginile se depun pe arterele de comunicații periculoase ca un colesterol. S-au sedimentat în şpalt poveştile de succes peste osul de ros de nu mai găseşti voluntari care să urce golgota pe picior cu un singur pantof.

E un concurs fără premii jocul de-a vardiştii şi temnicerii prăvăliilor în care scriptura rămâne singura piatră de la gâtul ispitei. Umblă inima mea uitucă şi mult prea repede se îndepărtează de toate cât au fost inventate. Distanțele în grral se sparg şi vremea mea se îndepărtează de țărm… fuge… se scufundă ca trupul regelui în mierea albinelor ucigaşe. Nimic nu se vede singur şi sigur dar mai ales… nimic nu se aude total de pe plaja cu bătăliile date pe viață şi moarte pentru o aşchie separată de cruce. Dincolo de geamandura standard stau salvamarii-n şalvari şi coajă de mandarină pusă în lupta pentru o singură zi câştigată în războiul medieval. Peste arhipelagul fără nume Dumnezeu s-a s-a lăsat pe coate şi fluieră jazz.

Apa neagră cade peste sistemul propriu de apărare al celulei nepăsătoare. Reactorul doarme cu neuronii goliți de scânteie când pacea universală se rostogoleşte ca nuca prin turma din care lipseşte la apel o singură oaie. În abatorul modern se dărăceşte lâna de aur şi se câştigă cu sudoare salariul. Oameni şi şoareci rod la întrecere miezul verii în răspântia unde energia s-a stocat toată şi roata merge otova ca brațele pregătite pentru tras la galere. Simt viitura… valul cum suie spre creier prin oasele goale de aerul în care mor fără rost viețuitoarele neclasificate în jurnalul domnului darwin. Despărțită de toate este linia morții de pielea vieții de dincolo de acidul stors din stomacul hipopotamului adus pe spesele comunității în rezerevația cu lupanare şi floricele de plastic.

Mina personală stă în epicentrul lipiei nedospite şi în sâmburele inelului de logodnă strivită de viciu şi datorie dusă de ştreang până la sacrificiu. În muzeul de ceasuri solare alt cariu primat roade mocăneşte-n peretele cu albul neclar şi tras ca un văl de făină peste unghiile gata înfipte în cutia cu cremă de ghete… Este foarte sigur buncărul ăsta cu perechea lui de greieri naivi cântând despre fericirea terestră. Suge numai cimentul sângele omului şi insecta se trage prin acelaşi porttigaret de drog avansând în dessant şi în boală. Secundele din mina personală sfârâie pe bolovanul înroşit cu sucul unei cireşe amare. Dincolo de starea prenatală stă fătul speriat de integrate şi toate calacule făcute pe cinstita mătasa unui drapel scăpat din sfârîitul a tone de grăsimi minerale.

Copiii neplînşi stau în procesul de fermentare a cernelii întinsă pe degetul cu care semnez pacea minciunii şi vântoasele adevăratei genuni. Nevoi noi şi credințe vechi strâng mâna hoțului în menghina drumului care plezneşte sfărâmând nuca de plumb. Pe locul în care se mai scaldă atlanții alți părinții poartă jugul...trag plugul pe sub cerul cu norii ce cad în picioare peste invalizii căruciorul cu îngheţată asortată în miros şi culoare. Un altfel de luptă se dă în ființa ce-mi iartă anii pierduți în aşteptarea porumbelului cu fructul de măslin copt ca buba dulce în gură şi sirena maşinii cu pompieri voluntari trage tulumba după propria-mi umbră. Trece alte veacuri de pace confiscată de secunda cu cireaşa clincănind în lobul urechii patriei ce nu mai merge pe două picioare.

Facem târâş pe rând şi cu sârg prin cioburi de oglinzi şi sidef smuls din midiile ştrangulate în vița de vie. Podgoria şi plaja întreagă miros a magiun roşu şi dulce ca spuma de la masa de sacrificiu. Rebele şi în haită ca lupii se adună gândurile să-mi sfârtece în caninii de lapte sufletul ce străbate lumea fără costum de botez şi fără de trup. E iarăşi stare de mobilizare de trupe voluntare şi multe grade celssius înghesuindu-se sub coviltirul bărcii salvări împing înainte anotimpul şi anul... Lupta următoare se va da sigur în numele miriapodului mărşăluind sistematic între umerii generalilor. Ancora a scăpat din mână peste bordul îngust şi în damigeană mişcă în somn vinul ce se schimbă în oțet.

Cine pe cine căsăpeşte sau iartă este… problema ce coase la gură până şi broscoiul ce se visează prinț moştenind tot noroiul cu turbăria din balta pe care s-a ridicat oraşul în capul de oase. Metanul scoate limbi în ventuzele de pe spinarea cămăşii cu fluturii ce-şi fac metamorfoza hidoasă în valiza cu artefacte de mire fără mireasă. Zilele întregi sunt din ce în ce mai puține în gloria ce face şmotrul prin prăvălie. În casa nouă nouță altă candeală îşi arde degetele cu care ar trebui să toarcă fibra tare de cânepă. Este mult prea multă grăsime şi puțină lumină mai umblă prin ruina care muşcă vagabondul de mână. Miezul acesta de noapte străină este mesageria universului tapetată din cap la picioare cu ambalaje străluminate de timbre cu filigranul foarte foarte subțire.

În haine vechi călătoresc fără rost pe podul de palmă printre milioane de alți hoți neduşi la închisoare. În piața de păsări steaua de dimineață-i trasă în țepuşă la foc mocnit. Încălțări de tot felul tropăie pe sistemul nervos al telalului ce se preface că ştie să scrie greşind greşiților noştri. E ger cumplit în plicul ăsta gras din care iese toboşarul cetății şi bate anunțul. Curatori şi parole noi schimbă mantaua de ploaie în care cohorte de molii înfaşă la larve flămânde. Dincolo de acest infinit eu continui să cred şi să spun că nu ştiu mai nimic din mărul oprit între vărful de limbă şi nodul dublu din gât… Sunt corigentul la toate lucrurilor ce-mi prisosesc prin odaia cu troacele sedimentate ca tescovina pe doaga butoiului din care filosoful îşi fluieră câinele ce… îl aude dar continuă să roadă sintetice oase.

Despre păstrăvul pe care-l desenez din memorie şi-i vorbesc pe limba lui de apă dulce şi despre legea marțială mototolită ca o coală în ghiozdanului cu rechizite de şcoală scriu din oră în oră. Aici e malul… dincolo-i valul letal al otrăvii pe care o prizez pentru a face demonstrație cîinească pielii de om care rezista cu certificat de calitate la toate intemperiile insuccesului. … şi buba rea spuzeşte pereții celulei în care cobaiul refuză să-şi ia deceniul de libertate promisă pe vârful de şiş ce-şi tremură polenul de penicillium. Recunosc după gheată şi după noroi acel soi nou de cobzar ce-şi face veacul între rufele spălătoriei industriale… un fel de mască din catifea cu buzele trase în creionul ce continuă să scrie rețetarul şi povestea şeherezadei peste şira spinării unui dromader ce rumegă şi-i scuipă deşertul în pumn.

Manejul e drum prelungit până dincolo de splina animalului din capul satului în care câinii mor tineri şi fără să se asmută la sfinţii ce caută din casă în casă omul cel bun. Mereu pe păcate călcând metalul din caiaua înfruntând nicovala… Există o frică de insul rebel şi de noaptea în care laptele în şiştar smântâneşte singur şi intram în vrie pe punctul terminus admis şi unde pantofii lebdei negre nu se mai abţin să danseze. Dumnezeu îşi pune mintea în mâna trasă în mănuşă din mătasă din coada de leului ce-şi face veacul la lada cu gunoi menjar. Nu văd prea bine dincolo de ceaţa care-mi pansează retina… nici prea adânc în coşmarul dresorului dormind cu harponul în mână. Printre amigdalele inflamate de aplauze carul mare cu toţii sacii făinei de carii se scurge prin jgheabul înfipt ca acul de seringă în carne.

Câtă singurătate poate intra în ţoiul de vodcă şi-n sticla transparentă a unui far din arhipeleagul cu piraţii la datorie? Ce lungi sunt urechile acului cu care cos la gura lumii şi … aţa veche se tot rupe şi vocala tot scapă liberă de pe limba ciupită de alte cuvinte necunoscute! Felii de pepene cu sâmburii ascuţiţi în dinţi de şoareci pier în spasmul mareei lunare. Nu doar eu trec neştiutoare cu pachebotu-mi global şi dotat cu gps şi cu jumătate din alămurile fanafarei din cele şapte prăjini pe care rufele familiei se uscă pe picioare. Alte hematii în apus curg gros şi confunz peste peisajul în care intră cu ararat cu tot arca lui noe. E naufragiu continuu pe pământul desţelenit cu damf de coniac învelit în culcuş de păianjen. Sărbătoresc zgomotos mersul pe jos şi trasul înainte pe coadă a câinelui fără zgardă.

Cu capul în piept avansez în troleu. Nu am bani de bilet… nu am casă nici leac la boala care m-apasă. Tot ceea ce am vrut şi avut de dat peste căpătâiul proiectelor strict personale este o cărare de beton pe care se plimbă cu pălăria în mână perceptorul. Un festin cu păsări împăiate mi se arată din unghiul îngust prin care eu trec cu fără cămaşă şi fără maieu. În munţii de acasă… caprele tinere îmi dau laptele gata fiert în măduva din oase şi certitudinea că aerul pe care îl consum este chiar ghiozdanul în care mama-mi aşeza bobul de grâu uns cu margarina tendenţioasă. Doamne… dă-mi curajul să merg în poante pe foarte lungile linii tehnologice...aşa ca o aripă fără ştiinţă de gravitaţie ! Peste marginea luminii Tale … alţi fluturi de staniol mov îşi depun ponta drepţi în umeri ca un metronom.

Locuim pe felii aceeaşi caseta perfect nituită printre vrafuri de gablonzuri de vitrină lovită cu bocancul în stomac şi în minte. Învăţ din mers rolul secundei prin care trece acceleratul de noapte cu actorii şi rolul vieţii prins ca libelula vie în ace. Dorm inorogii deampicioarelea sub felinarul ce creşte-n desenul abia schiţat în cărbunele adâncului ce îngraşă păsări. Sunt actor într-un rol minor. Sub masa de machiaj a altui obraz moare de foame viţelul cel gras. Fiul rătăcitor n-a aflat încă cuvintele de iubire.Nu este singurul pe dunga asta îngustată de vina mamei şi a tatălui traşi în marşul deşertăciunii. Ca ploşniţa plină de sânge stau bocancii mei de doi lei ... strâns legaţi între ei.

Sub nume comun stă umbra-somoală şi mămăliga forfotind ca feromonii din cuşca cu fiara adusă în faţa mulţimii să se împerecheze ş' apoi în luminile rampei să moară. Este un

testul dat în închisoarea datornicilor drogul ăsta… aşa cum iese el cocoşat din planta nebuniei ce creşte pe pereţii vaselor prin care clownul trage în arenă iluzii. Tânără şi fără mişcare este iubirea-i totală… aşa cum priveşte şi nu vede lumina prin geamul uns cu mizeria muştei domestice. Dosul palmei loveşte peste masa lumii gura ce-şi mestecă albeaţa din incisivul ca o literă scăpată alandala pe pagina unde ar trebui să fiu eu cu cernelurile scumpe şi buricul degetului ascuns în mănuşă chirugicală.

Inevitabil este mersul 'nainte şi'napoi prin lanul cu seacara căznindu-se să-mi reziste ca unei prepeliţe ce cloceşte porţia de ouă gata prăjite. Ca într-o fabrică de bomboane ninge zahărul otravă în călimara unde îngerul de serviciu pe raţiune se bălăceşte ca un pui de peşte phirana. Scriu alminteri de la o vreme… despre pofta de viaţă şi pofta de moarte a visului ce se absoarbe chiar dacă prostia continuă să conducă şi să îmbătrânească în libertate. Lângă cimitirul de pagini de carte desperecheată cioclul în oglindă joacă şi pierde la gioale tot norocul din mâneca-i tivită cu iarnă congentitală. În cimitirul aliniat pe contigente absente bat din toate părţile viscole mirosind a bomboane fondante.

În clipa mea de moşmondeală provincială stau specii rare de versuri ce nu vor fi publicate niciodată între coperte din solzi de salamandră. Nu mă asemăn cu nici unul dintre cei cu care împart acest joc de noroc chior. Rezist la jar mocnit şi legilor prin care alt nebun de legat îmi donează epiderma pentru combinezonul de lucru la veac. Şantierul patriei este totul! Mult mai dedeparte privesc sufletul-bun şi firul cu plumb din colbul care-mi pudrează botina pe vîrful căreia ploaia de sus şi zoaia de jos se unesc şi rad totul cu unghia mare. La semafor e roşu de coridă …un ciob întreg de vitraliu medieval din care cocleala defoliază prezentul. Din spatele cortinei creierul păpuşarului fierbe în miere verde ca lumina.

.

Dar… eu nu-s insectă reciclabilă nici pui de mesteacăn înfipt în gingia crivăţului răstignit cu braţe şi picioare pe acoperişul de ţiglă încinsă de soare! Nu-s nici opinca din povara de vită domesticită cu zahăr şi folosită tot drumul pe care va trece carul alegoric... Totu-i subţiat în trup ca un spectacol filtrat prea mult prin drojdia de rachiu tras din prunul crescut în răscruce de drum. Ies gozurile la gura borcanul din care cântă beţivul. Accept din prostie alt rol de spectator ce stă cu capul în nori şi călcîiul în gresii. E noapte în oraşul meu de neon plat şi animalele de companie dorm cu iarba fiarelor înfiptă în broasca din poarta ce doar ea vede umbra-mi ce se scurge pe drum.

E dimineaţă iar între coarnele zimbrului singuratic şi steaua este clipa conservată în gelatina gutuiei uitată o iarnă întreagă în fereastra bătută în cuie. Ceva e musai să fie cu lumea asta înfăşurată toată în blana lupoiacei gestante şi cu purecii care ţopăie pe limba unui frate de lapte. Cum să intru viu dar mai ales cum să ies mort din infernului de pe apucate şi dintre toţi străjerii condamnaţi la a sta cu vorba ajunsă-n barba sprijinită pe vârful de lance? Eu nu-s soldat de gardă regală doar o ciozvârtă din ceea ce ar fi putut fi glicerina din care fabrica scoate lacrimi şi explozii necontrolate. Behăietul în turma de miei înţărcaţi cu deasila urcă coverta pe corabia cu pânză de sac bătută în spată lată şi briză de libertate ca şi garantată.

Inima de după grilajul de os e slabă ca vederea de mamă neadaptabilă la trotilul pus sub focos aşa ca ghemul de câlţi în care se tot toarnă cu spume unsoarea de porc. Un vers

incolor-inodor păstrez de rezervă în recipienetul fragil ca pumnii din care sorb aerul şi colostrul refacerii lumii eterne. Medicamentul nou şi boala veche sar la bătaie peste linia ilizibilă care mă desparte de renaşterea Pruncului în obială smulsă din cămaşa unei țesătoare la mai multe războaie. La capătul ăsta de drum adunat ca şarpele în gumar vechi şi în miezul de prun creşte densitatea umbrei ce vine... se gudură… face sluj pe scara fără odaie cum face un câine.

Ce ar fi dacă ar fi din aer-plin tuspatru pereții bisericii prin care Dumnezeu îşi târşeşte papucii uzați în pelerinajele milenare… Departe de mine gândul ce scoate capul în lumea cu toate tainele de vânzare şi scena finală a balului periculos ca ascuțişul de baionetă în care se spintecă uniforma unui mareşal de motorizate. Vorbe în uniforme diversificate ies din cutia cu conserva de peşte ce a hrănit mulțimea de cifre ce bat mereu în uşa dincolo de care îmi scriu testamentul. Sunt prea ostenită de trecerea veacurilor pentru a mai lua în seamă clipa ce mi s-a înfpit în laringe şi abia lasă să intre în scenă privighetoarea să cânte.

Schimb din mers anii şi banii contigentului meu se înmulțesc precum furii-n liziera pădurii răstignită în cerc de frica securii. Scalpul regnului străluceşte sub soarele iertând mantia roasă şi voalul sublim ca ninsoarea glorioasă ca o mătreață strânsă pe umerii povârniți de victorie strict personală. Măsor bine şi tai prost firul lungimii ce mă ține în cuie pe ombilicul speciei pentru care mint că primesc la schimb crez şi tain de beție. Alte griji fără rost macerează bucata-mi de lume peste care conqhista trece ca scrumul unei lupte dintre stolurile de cocori şi peştii sufocați în burta peştioaicei. Sub cupole de veneția şi dare de seamă se ascute nisipul clepsidrei când alte migrații în cruce se mişcă sub tălpile vremii.

Am văzut omul cu ghiarele înfipte-n beregata vântoasei argăsite cu sare de mare. Am auzit la geam dmineața nenăscută zicându-mi pe nume şi timpul meu fixându-l probabil pe linia termometrului cu grade superior-militare. Pe frontul comun oferta tot creşte… cucereşte cuvântul şi piața de dobitoace în care intra cândva un pătrar şi ceva din uscat şi potopul întreg de lacrimi dinspre sol către cerul de gură mereu picurate. Cererea-i limitată în cimitire şi la cantină de… nici omul şi nici îngerul omului nu-şi bagă de vină pentru coada cometei ce sfâşâie steagul înşurubat ca un cariu între coaste de splină.

Ca o gravidă fără soroc poftesc şi scriu despre ghiveciul de as'toamnă fără să ştiu că aş putea fi chiar eu bobul cu germinație de sută la sută ce-a ajuns dintr-o eroare în oala ce pufneşte cu țâfnă umană. Nervi de rezervă şi maladii din nimic ricoşate stau spate în spate între frate şi frate… Verdei coada aşetptării ce nu va atinge niciodată densitatea unei stele fixate cu pelicanol pe ghiozdanul cu penarul fără ustensile cu risc sporit la control. Inşi cu decorații ruginind în piepții cămăşii şi cu pietre de moară în fiere poartă aceleaşi probleme de comunicare dintre fiecare cu… fiecare. Pe scutecul cu florri de arnică prostia şi riscul pun sub semnul întrebării chipul şi asemănarea în serie a altei maşini de fabricat dinți la roata plecării.

Înalt şi tare departe e cerul din care ciocârlia vine în picaj spre ceaunul cu apă fierbinte

şi sare de marmara. Prin humusul gras intră în şut termitele grave şi şapte pitici din ipsos vopsit în culori tari de avertizare. Imi place să cred că mai am în plan un prieten fără plată de stat... colo o haimana fără haină de seară ce urcă şi coboară pe sfoara cu care un cleşte de rufe pune cu vântul cel tânăr prinsoare. Trec de la gară spre moară alții filozofi cu zmei de hâtie lovind leviathanul cel burduşit cu unt de cacaoa şi focoase ascunse în miezul de pâine.

Cerul gurii-mi ia foc direct din chibritul peste care un războinic irecuperabil trage piatra de moară şi toarnă la coş boabe şi benzină uşoară.Umblu fără trup la cămşa în nasturi forțată printre ruinele din care iedera se ridică şi prinde cu gura sfârcul degetului cu pecetea dezastrului. E din clorofilă fină nisipul falezei şi verde ca alga marină e spaima mascată în crème şi farduri de iarnă. Numai la hotelul de cinci stele... cu majordon şi lacheu din siliciu precis ora mesei se învârteşte după ceasul de argint al bunicului. Dar...cine mai are nevoie de timp şi istorie ca bonus la victoria câştigată oricum când setea-i gratuită şi garantată în porția de jar teluric ce a cuprins fața de masă peste mijloc...

Am cunoscut eroi ce şi-au întors viața pe dosul palmei cu care loveau tăietorii de trestie unsă pe buze cu zahăr. În jurul lor viața mea umblă ca o mironosiță în brațe cu ploaia şi smalțuri sărite din gingiile scoicii obligată să gesteze perla coroanei. Soarta mea-i desculță şi-n rochie de cânepă înflorită pe strada trasă în birjă cât portocala rostogolită cu vârful botinei prin noroi şi prostie. Îmi recunosc toate greşelile greşiților numai după vocalele pe care le țin în gura ‘ai ştirbă şi tusea măgărească bate mingea sărăciei printre confetii pariziene şi fulgi smulşi direct din aripa îngerului de ipsos. Selecția-i naturală în jurul sezonului care a fost bun doar în centrul de afaceri cu vorbe înveselite cu icre negre şi şampanie turnată în paharele imaginației.

Veacuri de mers pieziş pe sub buza vulcanului comemorez azi prin atitudinea-mi foarte curajoasă de bob de piper sărind… evadând la timp din mojarul programat la asaltul armat. Singură în țărâna flămândă sămânța-n pântec prinde cheag şi-şi face drum spre cruciada care...iar s-a amânat din start. Totu-i metaforă gata să scape din mâna de lucru a speciei pe care o pierd din vedere şi vin ele… miliardele de nume din cartea de telefon care sună în noaptea căruntă ca un mărunțiş în buzunarul vestonului de erou.Tassul balanței are fața-n oglindă şi spațiul dintre noi se vede clar cum îşi lustruieşte dimineța devreme toți ghimpii salcâmului crescut cu rădăcina-n fântâni de petrol şi durere nebună-n măsele de om.

Adun şi dau capital fără de vină pentru fiecare dus-întors al lingurii cu analgezic de la raft la gura sătulă. Periculos şi tainic trec frecvențele unui timp în care reductorul de ştiri

anunță scăderea alarmantă a cotei de oxigen în molecula artei planetare.Trăiesc periculos pe banda de frecvență în care burghiul roade… creşte … plezneşte pentru ca fluturele de mătasă iarăşi să zboare. Mă retrag vis cu vis din tot ceea ce îngraşă şi nu îmi e permis de atins cu ochiul ori cu mâna peste fața asta de masă cu chip schimbător. Butaşul pâinii din Biblie… acel suiş frânt şi acel un coborâş alunecând prin dreptate şi halebadrele legiunilor încreştinate sunt tot atâtea semne întrebătoare ce dorm în arhivă cu conturile istoriei încă neîncheiate.

Habar nu au ştregnarii şi hornarii de gustul homarului şi rostul cutiilor rciclabile sau de lacrima suspendată ca sabia şi drobul de sare deasupra baldachinului din camera nupțială.- Gestica şi retorica nu au rațiune în radiografia momentului de consum în forță şi alți baloți cu şalvari şi alte pungi cu halva vin la rând pe tarabele care mută în cer lanurile de in înflorit ca floarea soarelui. Experimentul meu stă abandonat pe un raft dintr-un sat din care nevestele pleacă-n zori la piață cu propria lor porție de tinerețe înfăşurată în testeneu de mătasă. Astfel simt eu gestul suprem când… Tu îmi arăți şi crezi că şi văd ursa mare fără probleme de optică. Dincolo de fabrica de compresoare solare şi înlăuntrul cireşei plină cu untura de carpocapsa spațiul afacerii cu creier se încheie umblând şi murind pe picioare.

Un miriapod circular este mişcarea de trupe pe role ce urcă şi coboară de pe redutele înțepenite în sare. Deasupra cazărmii cu nume de fată morgană harta cerului s-a frânt de mijloc şi întreg contingentul meu se sprijină-n cârjă de episcop ca iosif din arimateea în lancea romanului. Un amalgam arhitectonic imposibil de reconstituit este mileniul prin care ne facem că transbordăm containerele cu piatra filosofală spartă în gura competiției dintre două idei fără cap şi coadă. Cariera e vopsită pe unghii aşa cum trage afară din mal trupul stins şi întins al altui eşalon de cavaleri mărşăluitori pe drumul de fier. Nici aspirina nu-i eficientă în starea asta de inadaptare la rostul speciei în care Dumnezeu ciopleşte… aşa ca-n lemn un leagăn croind tîmplarul iosif.

Frânte din şale sunt semnele din istorii nescrise pentru îngerii pe care-i ştiu cultivând rouă în ochi şi în gura ce mă strigă pe numele mic de femeie cu pietroiul de moară prins de gâtul cu tiroidă şi salbă de aur clincănind amarnic. Timpu-i frânt de trudă peste limita care mă ține cu linia umerilor lipită bine de bucata unui alte felii de pământ desțelenit cu obuzul unei religii ce stă cu mintea-mi şi speranta la ziua de mâine. În progarme televizate doar sfinții-copii se tăvălesc ca mânjii prin zgura unui vulcan ce în somn de amiază irumpe rujeola şi febra ce sparge în termometrele lumii cu tub plăpând de neon.

Este un dans din ațe fără sfârşit şi un singur pas interzis şi bine ascuns în mîneca

vrăjitorului ce numai umbra o lasă liberă să se scurgă din barbă. În teatrul ăsta de emarionete superbe dansez întruna săptămâna şi luna cu ielele şi ideile tinere lovind de podele. Mă învârt sublim ca papiotă de ibirişin fără viață şi fără de chin. Sub tălpile mele viclene firul ierbii creşte cîineşte se ridică de zece degete către stele şi-mi atinge glezna unde urma galerei încă se vede ca un şarpe ce stranguleză din dragoste o roză. Aproape trecută cu bine este noaptea asta de sînziene cu circarul numărându-şi profitul pe marginea şantului în care criminalul doarme primul somn pe cauțiune.

Dantelăreasa asta sfioasă trage chiulul şi toate ochiurile scăpate din talpa unui ciorap care a fost cândva de mătasă. Remaiez rând pe rând şi cu sârg casa şi masa…raiul şi gardul din spini pe care albeața nopții se lasă ca o matroană borțoasă. Nebuna nu mai are andrele nici firul de ață în care luna şi turta dulce încă se agață. Iluzorie-i limita dintre foare sus şi mai jos… dintre acul mangetofonului ce scrijeleşte mutarea-mi pe nod a pasului următor iar mintea-mi se încrețeşte pe linia de supraviețuire a gândului care din viitor spre trecut hotărăşte cine şi pentru cine munceşte…şi cine plăteşte. Uite…iar vorbesc despre starea normală ca despre vremea în care trăgem în unghii jgheabul vopselii ce azi se cojeşte în pereții borcanului din boiangeria unui oraş păstrat în ilustrata francată şi care nu a ajuns nici până astăzi la destinație.

Mi-e tot mai departe de gura flămândă palma grasă şi rația de pâine promisă în schimbul iertării divine. Strig fără cuvânt… cu limba de cerul lumii lipită ca un pachebot înțepenit în reciful abia trezit din primul somn al dimineții de un mire atinsă. Calea-i îngustă în şale şi goală ca amfora din umerii căria cresc aripi de bufniță albă şi tot harnaşamentul istoric al unui soldat căzut peste colțul ierbii ce se pregăteşte de alt maraton. Revolveru-n rastel e gat plin de gloanțe cu ochi şi cu plumbi care raportează finalul. Peste calendarul întrecerii se-mpart osuarele şi irişii trecuți din oficiu pe lista mucenicilor în cruce galbenă. Alte plutoane dezertează din post de control fără bocanci şi fără butoni nichelați îndeajuns de lustruiți la veston.

Paharnicul toarnă poveşti la masa cu tipsii de maci spintecați în stindarde şi holdele stau adunate în snopul internaționalei trec din mână în mână de proletar snopit în bătăi cu flori de salcâm. Sunt un contabil un pic cam nebun… tot scad şi adun spinul cu iasca şi fumul cu bărbatul ce nu mai miroase de-un veac încheiat a tutun de jamaica. Bat una de alta în aplauze palmele crăpate ca o unealtă ajutătoare. Beau aldămaşul cu hoții de cai ce-mi promit să scoată din ogaş de tanc carul mare. În pustiul prin care generația mea se târăşte ca un şarpe de apă şi-i gata să se vândă pentru al ou al găine cu pene de aur… la gura bluzei prin care se ghicesc sfârcurile degetelor cu bătături de creion s-au ciucit şi aşteaptă chirurgii cu fir de gutapercă şi bisturiu nou. Numai că…eu sunt toma necredinciosul …cupa cu oțetul christic în care paharnicul tornă poveşti.

Nisipul asutpă urechea acului ce coase pe dos pana de struț angajat în alt maraton fără rost.Viteza din gând topeşte siliciul… măciniş de monezi vechi şi pasărea iese şerpeşte din regnul adaptat la urlet în solz de lacrimă perforată în val furios. Pustiul pe viu disecat e galben

în blană şi gheară… se zbate zadarnic ca molia în bob sub valțuri de moară. Lupta-i placentară pe uscatul din palmă şi-n marea răzuind rugina aortei cu sârmă de wolfram arzând. Tot mai strâmtă în gâtlej este libertatea mişcării prin miriştea asta de statui şi un singur cip de siliciu crescând descrescând în uşa tavernei cu piratul amnezic bețiv. Între tâmpălă şi brațele încrucişate pe masă doarme stiletul care a tăiat şi cusut ombilicul zării albastre ca jartiera miresei.

Ca-n palmă de zidar creşte drumul vietaşului şi verde-i stufărişul rației clocind virusul unei idei perfect aşezate pe mediana cu care-mi măsor sentimentele de ins fără înregimentare sau răspundere de dat ordin ori de primit osanale pentru ciorba asta de burtă grasă dar care nu face nici două jurnale. De la un capăt la altul iau diminețile în răspăr şi sania o iau de urechi şi o duc spre miezul de nucă. În ambientul acesta de glorie patriarahală culegătorul de perle ca şi ucigaşul plătit se întorc fără somn pe cealată parte a norocului burduşit cu pui de gâscă în ou transparent ca dețul de țuică. Dinlăuntrul bortei reci imposibil de ghicit este viitorul de stol ce alunecă mereu de la capăt pe hematiile curgând ca ciocolata fierbinte din golgota rănită în ciobul unui biberon plin cu terci.

Peste mănuşa cu bradul crăciunului se lasă alt păsăret flămând şi violet ca de staniol. Peretele-i solidar… aşa cum stă pe sub icoana strânsă în brațele ce-mi pretind bilet de respect la intrarea în galeria cu speologii preschimbați în lingurițele alaun. Şi tacâmu-i din argint nou… sfărimicioas şi sur ca blana de lup-prins şi în care detergentul lumii moderne intrând face spume la gura cu dantură ce-şi iese din minți. Maladii fără sens sau matricolă umblă prin lumea-armată şi cai în zăbală visează colbul cavalcadei naționale. La colțul ochiului de stăpân care priveşte fără să vadă stă Precista în rochie de țărancă scurmând după raze de lună în humusul negru de la rădăcina cuvântului. Locuim în devălmăşie un mausoleu imperial din marmură ce creşte şi descreşte în soarele întreg şi în doar jumătate din mărul adamic.

În zgomotul de fond al biografiei tale… cântecul de rezistență este numele meu neamuțind sub herghelia ce-o simt urcând de pe cealată parte a vremii cu chef şi pahare sparte în măsele de îngeri nebunatici şi tineri. E damf de pucioasă în butoiul cu vin-bun şi cale-ferată 'nierbată sub pasul de om întors în os ca o cârjă de cardinal sub genunchiul care se roagă bucății de piatră din atelierul florenței de altădată. Lupta se dă mereu fără rost între ce a va fi si ce-a fost. Între noi stă prezentul păgubos şi învingător olog… cântărețul de strană umblând în cămaşa de urzică trasă de zor direct peste psalmul din rană. Linişte-a-i de biserică-n albina alăptînd din instinct alte generații de trântorii obezi şi gălăgioşi ca nucile fără miez din desagă.

Iarnă-i în iarnă şi frig peste stup de zăpadă şi-n staulul unde maica spală-n lapte-dulce scutecul cu Iisus tuşind toate păcatele lumii rătăcind prin zațul cafelei în care s-a înfipt şi s-a stins încă un vis interzis. Paralel cu noi creşte…în grad avansează măduva de prun programat să ajungă creion nu de scris… de împuns. Maşinile fără brațe înhață alt paragraf... altă halcă

din legea cu coroana de spini peste gânduri de pace lăsată. Din paharul de ceară topită în vânt evedează speranța cu altoiul scuipat din măslinul trăznit. Nu mai ştiu cuvânta neam pe limba cu puşcheaua cât lubenița gestând sâmburii sângelui din rezerva de spital militar. În marş forțat prin negru cazon se rup pingelele cizmelor ce se încalță cu moarte înviată în somn. În piața de flori din carton stâlpul infamiei e gol.

E ploaie cu pietre casante-n vitraliile perfect decupate din gloata care se-mpinge concentric în ochi de pisică şi țipă : La Cer! Şi… porumbeii-n stol aparent fără rol trag cerul la sol din turnul cu țiglă în palmă crăpată. Osia-n ornic o învârte cu sârg primarul pe viață şi un sfânt ademenit cu pâine şi delevar pe pământ. Nici gând de mers pe aripi pe zid… peste strada din marmură supurândă ca un transplant de rinichi. În dezordinea asta mereu angajată şi lăsată la vatră umbra mea ricoşează ca un glonț vagabond în găleata în care recuzinta-i monedă nu apă. Planeta însăşi stă bătută în cuie pe marginea cristenliței în care nou-născutul învață să înoate doar pentru că… nu-şi mai aminteşte că ştia odată şi odată să zboare.

Dansează pe plita încinsă efemerida în rut şi mioara din turma ce-şi scutură lâna de aur direct pe jăraticul ud. Armuri ignifuge şi animale ciudate dau una în alta sub ploaia care creşte haotic. În hărmălaia asta generală mai urc gâfâind încă o scară de ață prin embrionul ce-mi asigură viitorul. Am gust de rodie în gură şi gard de zid 'nalt la turnul din babel. Numai limba-mi suspină pe față dintre dinții de aur ai adăpostului unde hrana nu se adună nici în vrac nici în saci de hârtie cerată. Dau înapoi pe genunchi cu artoză prin iarba cu grătarul şi mititei sfârîind în răget de vițel evadat din măcelăria cu piroane de nichel. Şi ochiul luceşte peste hrana prețul crescut pe dansul din buricul ce ne ține-n lanțul cu întrebările fără răspuns.

Toate acele promisiuni pentru care am vărast sângele privighetorii peste actul vânzării de frate sunt malaria ce ne obligă să înghițim hapul şi să-i zâmbim cu toți dinții celui care jonglează de pe spinarea fără şa a amarului. În liniştea lumii mele interioare sunt gata de alt joc de gioale în lutul de chirpici lipicioşi ca sărutul. Drumurile patriei într-un singur sens curg din gura prin care apa-vie trecând stinge glonțul cu drept de prim-născut pe reduta internaționalei. Singular şi mimetic mă port şi eu pe dunga asta a vremii din care viața personală se trage indirect prin apa-moartă şi solda militarului ce îşi încearcă norocul şi puşca în grifonii din stucatura medievală. Maidanezi fără viitor în actele de identitate latră la unison luna şi ziua pe care talpa bocancului din epiderma bovinei a asudat cosmic.